

ג'ון-פיראט

אילה רונינפלד

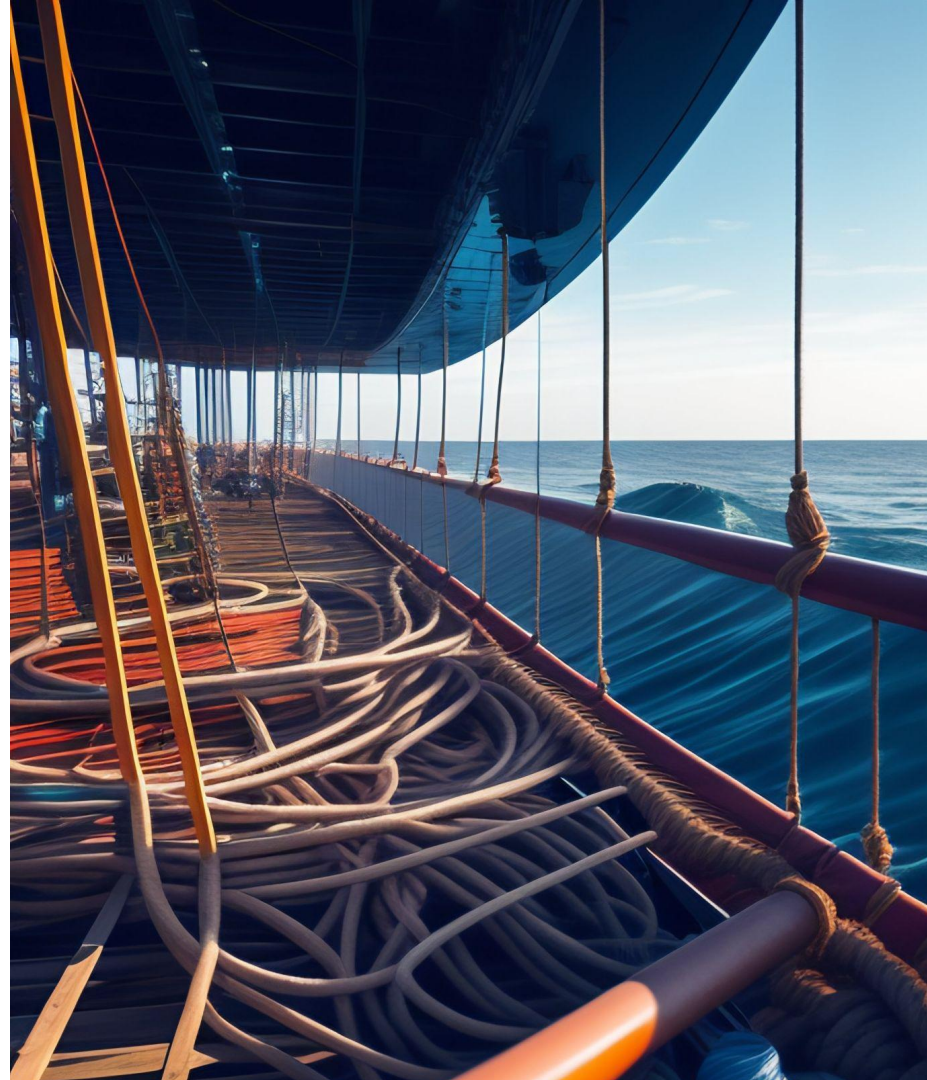
פרק ראשון

"יוסף?"

קולה העדין של רחל נבלע ברעש והמולה אינסופית.
היא עלתה את המדרגה האחרונה
המפרידה בין מערכת התאים שלהם לבין הסיפון,
עיניה מתרוצצות לכל עבר
בנסיון למצוא רמז לקיומו של בעלה איפשהו.

"הי ילדה, זוזי מהדרך!"

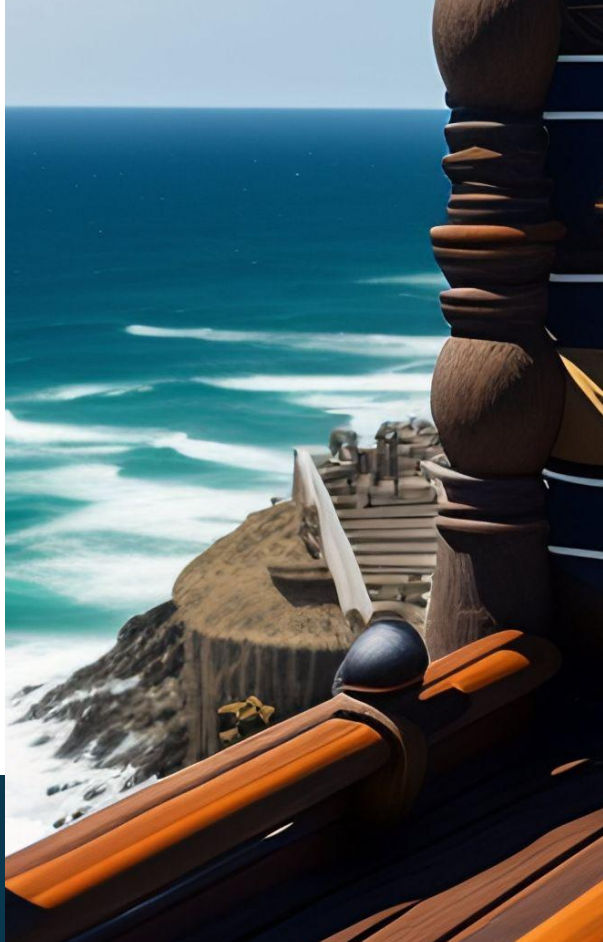
הספן אדום השיער אפילו לא חיכה לתגובה.
הוא המשיך בדרכו, סוחב ערימת חבלים מלופפים,
מותיר טביעת בוץ גסה על נעליה התכולות.

גבר רחב מתניים, עטור מדליות
ולבוש ברברנות חסרת חן,
חצה את הסיפון בצעדים מהירים.
"הי ג'ו!" קרא אדום השיער,
יורק מסטיק לעוס לכיוון מגפיו הנקיים של הקפטן.
"מחפשים אותך!"

הקפטן הרים את מבטו,
מחפש את המחפש האלמוני מעבר לכתפו של הספן.
"רחל!" הוא נחפז אליה, נחרד.
"מה קרה? סיכמנו שאת לא עולה לסיפון!"
עיניה של רחל נתלו בו,
ננעצות בצלב הזהוב הגס שהשתלשל על חזו.
"ככה אתה נראה כשאתה...
אהמ... בעבודה?"

"רחל",

ג'ו החליף את משקלו מרגל לרגל, מגניב מבטים לצדדים.

"כבר דיברנו על זה, אנחנו... זה מה שרצית לשאול?"

"לא".

"מה רצית?"

"לא משנה".

ג'ו עמד שם עוד דקה ארוכה,

בוהה בה בשעה שהסתובבה וירדה באיטיות אל מערכת התאים המפוארת.

*

פרק שני

"צ'רו! שים ת'חביות בפיינה פה"

"איפה הארגזים של ארנדו?"

"מי לקח לי ת'מקטרת?"

קפטן ג'ו היה היחיד ששמר על הראש שלו במקום.

שאר השודדים היו עליזים וקצרי רוח,

ימים ארוכים של הפלגה מול אותו נוף כחול לא עשו טוב ליצר ההרפתקה שלהם.

"מה קרה, סניור? למה הכל צריך לדפוק? מילא הכל דפוק. ח...ח...ח..."

רסיסו רוק הותזו מפיו של פנוקו ונתלו על שפמו הפראי.

"אנחנו צריכים להיות מוכנים," ענה קפטן ג'ו בכובד ראש.

"אבל אם סיימת לבדוק את הקישורים בירכתיים, גם אתה משוחרר לחגוג."

פנוקו הצדיע בהיתול ומיהר להצטרף לחבריו ולבדיחותיהם הגסות על יד שולחנות ההימורים.

רק יצא, ונכנס פנימה ארנדו.

"קפטן".
ג'ו הסב אליו מבט שואל.
"יש ספינה באופק. קטנה יותר משלנו, אבל נראית טוב יותר. הקצין
הראשון אומר שהיא שייכת לאינקוויזיציה."
ג'ו הסתובב באחת ונעץ בו מבט החלטי.
"תגיד להם שיתכוננו".
"לשוד"?
"לאטרקציה, לפורקן, למה שלא תרצה. תלו את הדגל השחור על
התורן.
אבל חביות היין- שלי!"
ארנדו חיך. לא היה אחד בספינה שלא שם לב לחיבתו המוגברת של
ג'ו-קפטן לכל משקה אלכוהולי שהוזכר במהלך המסע.
"אני משער שיהיה להם גם זהב." הפטיר בעודו נסוג חזרה לכיוון
הדלת. "כך שלכאורה, לא הרבה יריבו איתך על הזכות."

*

פרק שלישי

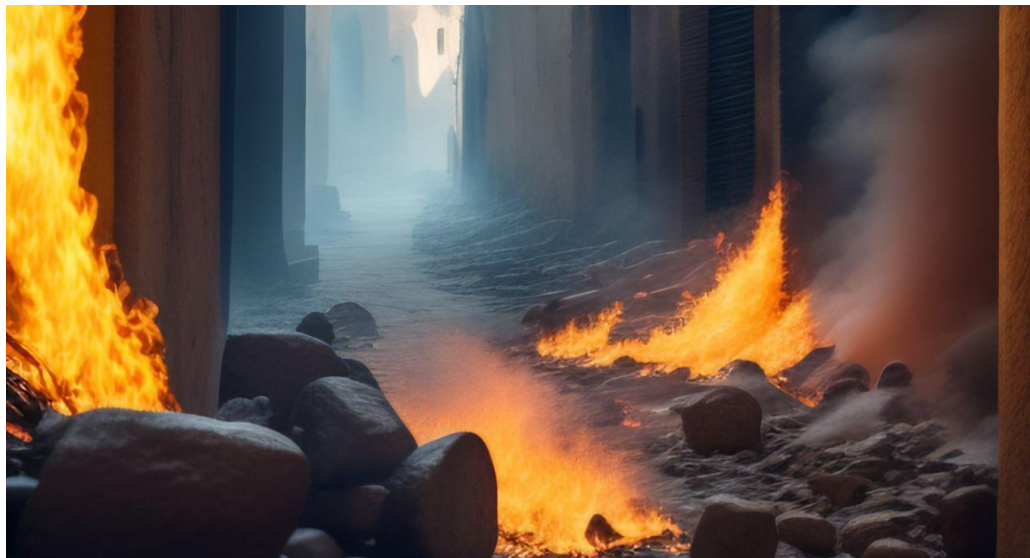
רחל חלצה את נעליה,
מניחה להן ליפול על השטיח ברכות.

היא נשכבה על הספה, מנסה בכח להביא
זכרונות אחרים מביתה שבברצלונה.
זכרונות שלא מכילים את משפחתה האהובה,
שהיו ואינם.

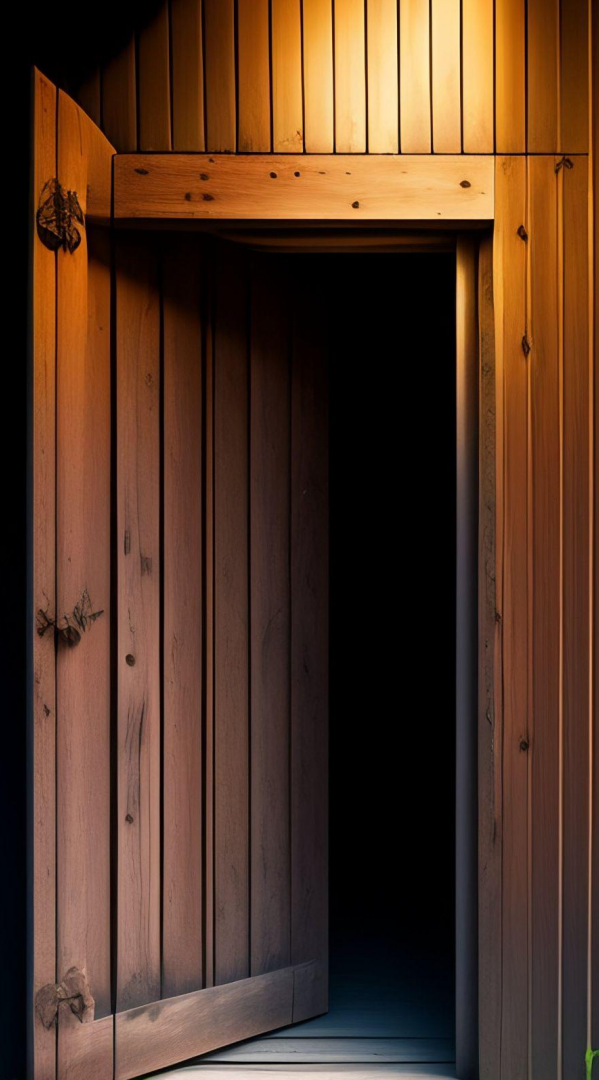
רחל נותרה לבדה בתא המפואר.
שני המשרתים הצעירים שהביאו עמם מברצלונה,
יצאו אף הם "לשוד הגדול מכולם",
כפי שהגדיר יוסף בעיניים בורקות.

היא לא הצליחה לזהות את הברק,
וזה הפחיד אותה.
יוסף הפחיד אותה.
משהו עובר עליו והיא לא יודעת מה.

העובדה שיוסף בעלה היה קפטן מצטיין בצי הימי של ברצלונה והתנהג בחוץ כספרדי גאה,
לא עמדה לו בשעה שפשט האספסוף על הרובע היהודי, מלווה בשליחי האינקוויזיציה,
הורגים, חומסים, חוטפים וזורעים מהומה.

בום! טראח!
טררררר....

דרך סדק קטן
שנוצר מריקבון ארוך-שנים בתחתית דלת-התא,
חדרו קולות עמומים לזכרונותיה של רחל,
מעלים בה תחושות שהייתה מעדיפה לשכוח.

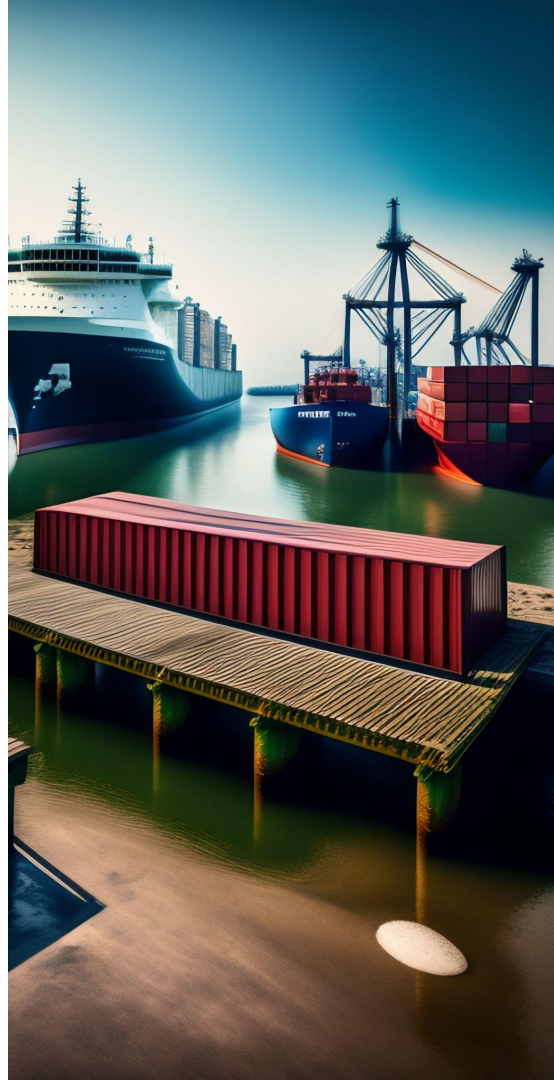
רחל התכווצה לתוך עצמה.
מנסה לא לחשוב על חלקו של בעלה בזוועה שמתחוללת שם.

כל-כך לא מתאים לו.

קפטן-ג'ו תמיד היה אדם עדין.
גם בקרב הימאים המשופשפים
שאתם עבד,
היה לו שם של כבוד.
של אצילות.

הקצינים היו סונטים בשלמה בנה,
שהיה מתלווה אליו לעבודה
לעיתים קרובות:

"הי ילד,
אל תעזור כל-כך הרבה לאבא שלך!
הוא צריך לפתח שרירים.
תן לו לעבוד קשה, הא?"

A dramatic scene of a burning city street. The street is filled with smoke and fire, with flames visible on the left and right sides. The buildings are dark and have arched windows. A white text box is centered in the middle of the image.

אבל מאז השתנה הכל.

שלמה נעלם בליל המהומות,
הוריה נרצחו בשנתם,
ויוסף...
יוסף הבריח אותה אל ספינת הפיראטים הזאת.
הבטיח להגן עליה.

היא האמינה שהוא נשאר יהודי טוב בליבו,
למרות שבספינה לא יכל לקיים שום דבר.
היא האמינה שכוונותיו טובות ומעשיו מכולכלים בתבונה.

אבל מול השאגות הפיראטיות
שקפטן-ג'ו פיקד עליהן באופן ישיר,
הלך אמונה בו והתמוסס.

*

פרק רביעי

"הרימו עין לשמיים
אין כוכב ואין אור
רק בארץ פנינו מאירים
מזוהר השלל"

(מתוך: הפיראטים באים.)

קצת לפני חצות הלילה,
התעוררה שוב הספינה לחיים.
סחורות ואוצרות רבים עברו מספינה לספינה ומצב הרוח נסק ועלז.

ג'ו הנפיק מקולו העמוק קול שני לשיר הפיראטים המוכר,
תוך שהוא מפקד בדקדקנות על העברה של עשרות חביות סנגריה משובח לתאו.

"הי, קפטן-ג'ו!"
נעמד מולו פנוקו בהתרסה.
"אי אפשר שתיקח לעצמך את הכל!
בטח לא עם ריח שכזה. הא?"

קפטן ג'ו דפק קלות על החבית שבין ידיו,
מקשיב להד העמום המעיד על המשקה הממלא אותה עד גדותיו.
"נשמע שאין לחבית בעיה עם זה."
אמר בידידותיות.
"קח אותה לחברה, אני עבדתי מספיק להיום.
לילה טוב."
"בואנוס נוצ'ס!", משיב פנוקו,
מתרחק משם במהירות, מגלגל לפניו את החבית המלאה.

*

פרק חמישי

שני המשרתים המסורים כבר פרשו לשנת ליל בקיתון הצר שהוקצה להם.

בזה הצמוד לו, סיימו ארבעת הספנים האחרים לסדר את חביות הסנגריה השדודות, נותנים גם הם סוף סוף מנוחה לעיניים הצורבות.

רק רחל לא ישנה.

היא מתהפכת מצד לצד,
מנסה לזהות מה מציק לה.
מה מפריע לה בעובדה שבעלה מאושר.

וזה,
בעצם מה שמפריע לה.
שפתאום-
הוא מאושר.

היא מתיישבת באחת, המומה.

"רחל?"

מיטתו של יוסף חורקת קלושות.

"למה את לא ישנה?"

"אתה מאושר!"

היא מטיחה בו את שהבינה לפתע, באמצעו של מסע.

"אתה... השוד באניה ההיא עשה לך טוב!

חיכית לזה כל הזמן!

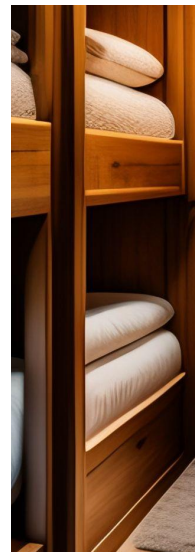
אתה השתתפת במבצע הפיראטי הזה מכל הלב!!!"

רחש קל נשמע מקיתונם של הספנים,
אולי מישהו מתהפך על משכבו.

רחל השתתקה.
גם יוסף שתק.
הרחש הפסיק,
ויוסף עדיין שתק.

"אני כבר לא יודעת מי אתה באמת!
אתה זוכר גם אותי בכל העסק הזה?
או שאתה עסוק בחוויות של יין, שוד ו... רצח??"

שתיקה.

*

פרק שישי

חדר האוכל הגדול היה מואר.
הצחוק והשירה מילאו אותו משטיח לנברשת,
כאילו לא שלט עכשיו החושך ביקום.

"וממילא,
לפיראטים לא אכפת
אם יום עכשיו או לילה,
כל עוד יש להם משקה חריף בשפע.
ולפחות נבוט אחד או חרב,
להכות בהם על השולחן
ולשיר בגרון ניחר
שיר שאין לו קצב..."

(מתוך: הפיראטים באים.)

מבעד לדלת הגדולה חמקה לפתע פנימה צללית צנומה.
"הי, ארנדו!"
קרא לעברו הקצין הראשון,
שופך תוך כדי צעקה את שארית המשקה מכוסו על מכנסיו של ספן אחר
ששכב על הרצפה, הוזה חלומות בקול.

ארנדו עקף בלוליינות מרשימה ערמות אקראיות של איברים-כוסות-חרבות-
רסיסי זכוכית ופיסות בד.
"בא מהר",
הוא הושיט יד אל הקצין, מסייע לו לקום מרצפת העץ האכולה.
"אני חייב לדבר איתך".

*

פרק שביעי

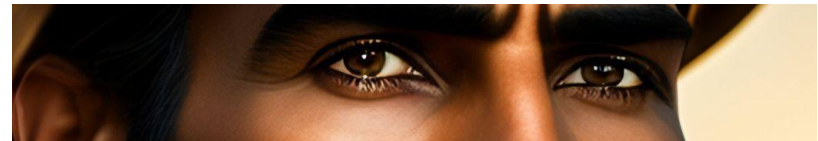
"אתה אומר שהוא לא נאמן?"
הקצין הראשון מרים גבה ימנית עבותה, תוהה.

"אני אומר בדיוק את זה,
אבל בהרבה יותר גרוע."
ארנדו לוחש, בולש במבטיו את הסביבה לוודא שאיש לא מתקרב.
"אני חושב שהוא מראנוס".

דממה.

"אתה בטח צוחק".
הקצין הראשון
היה מגדולי מעריציו של קפטן-ג'ו.
"הוא אחד משלנו. הוא...
הוא אוהב לשתות...
הבדיחות הכי טובות הן שלו...
ובאניה הספרדית הוא הנהיג אותנו..."

ובכלל,
אם יש לך עכשיו כסף, או זהב, או שניהם,
זה בזכותו."

"שמע,"

ארנדו הכניס את פיו ממש לתוך אזנו הגדולה והמיובלת של הקצין,
מוריד בעוד טון את הלחישה,
מספר לו בקצרה על הדו שיח ששמע בחדר.

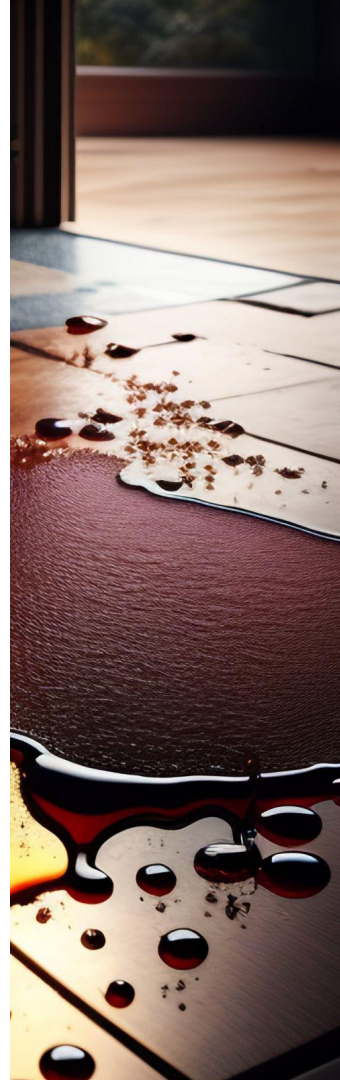
"ואחרי הכל,"

הוסיף אחרי דקה נוספת של מחשבה.
"עם כל הדיבורים שלו על היין,
מעולם לא ראיתי אותו מכניס כוסית לפה."

הקצין הוריד ראש,
מנסה לסדר את האירועים כפי שהתרחשו לאחורונה,
בתבנית החדשה שסידר לו ג'ו.
הפרטים תאמו בדיוק מוחלט.

"אני מאשר לך לספר את זה למי שתמצא לנכון."
אמר לבסוף.
"ולפעול בהתאם?" לא ויתר ארנדו.
הקצין הראשון הרהר עוד דקה או שתיים,
ואז הניד בראשו בהחלטיות.
"ולפעול בהתאם".

*

פרק שמיני

התא המפואר היה שקוע באפילה מוחלטת
ובדממה עמוקה.

יוסף פקח עיניים,
וכשהוא לבוש בגרביים בלבד,
צעד על קצות אצבעותיו לקיתונם של המשרתים.

לשמחתו הם היו כבר ערים,
חיכו לו.

"הגיע הזמן, קפטן?"
שאל אחד מהם בלחישה.

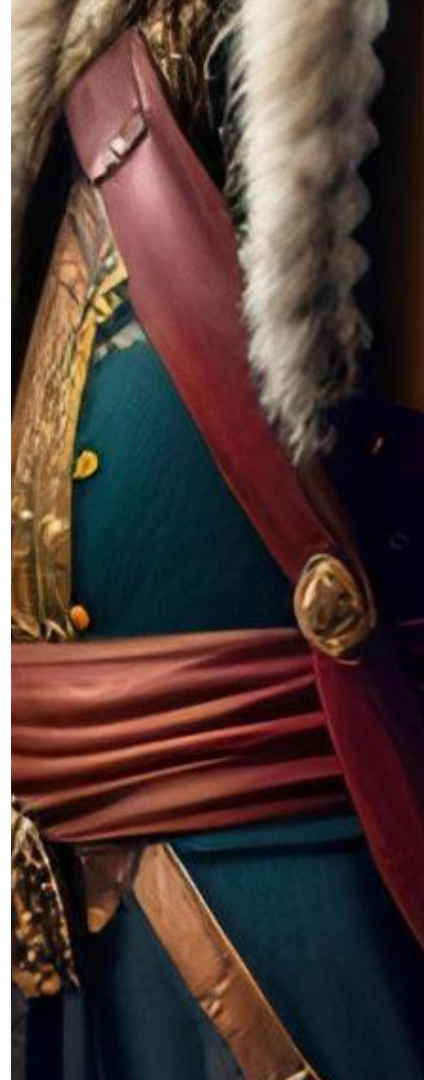
יוסף הנהן בראשו.

"עכשיו. כן.
כמה שיותר בשקט,
וכמה שיותר מהר."

יוסף פתח את הארגז הגדול, דוחף לתוכו בבהילות את חפציו הפזורים סביב.
למרות שהשתדל לשמור על השקט, תנועותיו היו חדות ונוקשות מידי,
וכשניסה להוריד את חליפת הקפטן שלו מהמסמר החלוד,
היא נפלה מידיה על הריצפה, כפתוריה נוקשים בעליצות על רצפת העץ.

יוסף קפא בבהלה.

הוא הפנה את מבטו לקיתונם של הספנים ונשם לרווחה.
השקט עדיין נשמר שם.
מבט נוסף לעברה של רחל,
ואנחה נפלטה מבין שפתיו.
היא שכבה ערה, מביטה בו במבט מאשים וכעוס.

"רחל."

אין תגובה.

"רחל," קולו של קפטן ג'ו, העליז והחזק, בגד בו.
"אנחנו עוזבים את הספינה,
את חייבת לבוא איתי."

רחל התעלמה בהפגנתיות מהדמעות שחנקו את גרונו של יוסף.
גם הן יכולות להיות הצגה.
היא כבר לא סומכת על האינטואיציה שלה,
ועל של בעלה וודאי שלא.

"רחל,
את לא צריכה לומר שום דבר.
רק להתארגן,
ופשוט לבוא."

"מישהו הציע לך יותר כסף ממה שאתה מרוויח כאן?"

הציניות שבקולה הפגיעה אפילו אותה.

רחש קל נשמע מכיוון דלת התא.

רחל הפנתה את ראשה במהירות והספיקה לראות את שני המשרתים

הנאמנים שלהם, עוזבים את התא במהירות מרשימה ובשקט מוחלט.

"מה יש להם ביד?"

שאלה את יוסף בקול חד.

"חבית? מהאניה הספרדית?"

זה מה שדחוף לך לקחת לכל מקום שאליו תלך?!"

"כן, זו חבית."

מיהר יוסף להיתפס לנקודת המוצא שהציעה לו רחל.

"אני לא יכול לומר לך למה,

אבל היא חשובה מאד".

"ברור."

הפטירה רחל, התכופפה והחלה נועלת את נעליה ששרוכיהן כבר

השחירו מתנאי המסע.

יוסף הרים בידיו את הארגז הארוז ויצא מהתא אל הסיפון,

מחכה לה שתבוא אחריו.

היא לא באה.

"את באה?" ניסה ללחוש.

"לא."

"מה קרה?"

"נמאס לי," דמעות קטנות הופיעו כעת גם בגרונה של רחל,

גורמות לקולה החלוש להישמע פגיע יותר מתמיד.

"נמאס לי לנסות להבין אותך, לא להצליח.

לסמוך עליך, להתאכזב.

לראות אותך ולא להאמין."

יוסף חשק שפתיים.

"אני נשארתי פה, קפטן-ג'ו.

ממשיכה עם חבריך הפיראטים ליוון,

כמו בתכנית המקורית.

אם יש לך תכנית אחרת, אתה מוזמן לספר לי עליה."

*

פרק תשיעי

הים היה שחור-עמוק.

שני נערים רכי-המבט מברצלונה ישבו בסירת ההצלה הקטנה,
שולחים מבט דרוך אל הכוכבים המשתקפים במים.

רוח קלה נשבה,

הסירה נרעדה.

מטלטלת את יושביה לימין ולשמאל.

רק מקומו של יוסף עדיין נפקד.

איפה הוא?

איפה הקפטן שבשבילו נרתמו למסע ההזוי הזה?

שחור-הים העמיק עוד.

מרמז על חוורון השחר העומד להפציע.

"שמע"

לחש אחד מהם,

לוקח בידיו את החבל הקושר אותם לספינת-

האם,

"אם הוא לא מגיע עוד כמה דקות,

אנחנו יוצאים לדרך בלעדיו."

*

פרק עשירי

"מוארטה א און ג'ודיאו!"

"אין רחמים על בוגדים!"

"מוות ליהודי!"

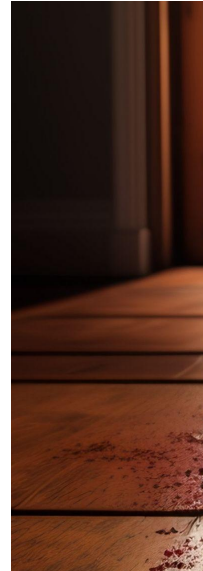
"ספינת הפיראטים טהורי הלב לא תיטמא מדמם של נוכלים!"

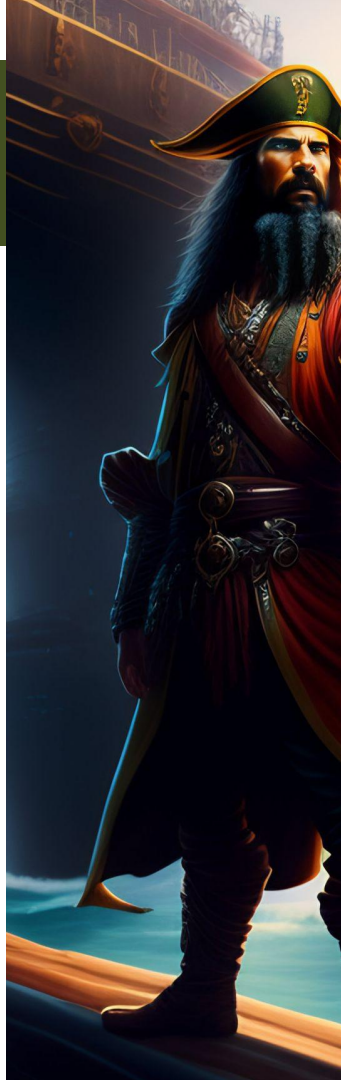
"תפסו אותו והשליכו אותו אל המים!"

הקולות שהיו עמומים בתחילה,
הלכו ונהיו ברורים ומאיימים יותר ויותר.
יוסף קמץ אגרופים בחוסר אונים,
ליבו הולם תחת חולצתו הכהה במהירות מפחידה.

הם יהרגו אותו.
או את רחל.
או את שניהם.
אסור לו להשאיר אותה כאן לבד!

אבל הפרוזדורים ביניהם רץ בהיסטריה,
שתקו בנאמנות.
לא הסגירו לעיניו אף לא בדל שמלה או קצה שרוך מדובלל.

"אהההה!"

צרחה מקפיאת דם מלהיטה את אזנו.

"מצאתי אותך, בוגד!

מה חשבת, שלא נ-"

שאלתו הרטורית של ארנדו נקטעה באיבה.

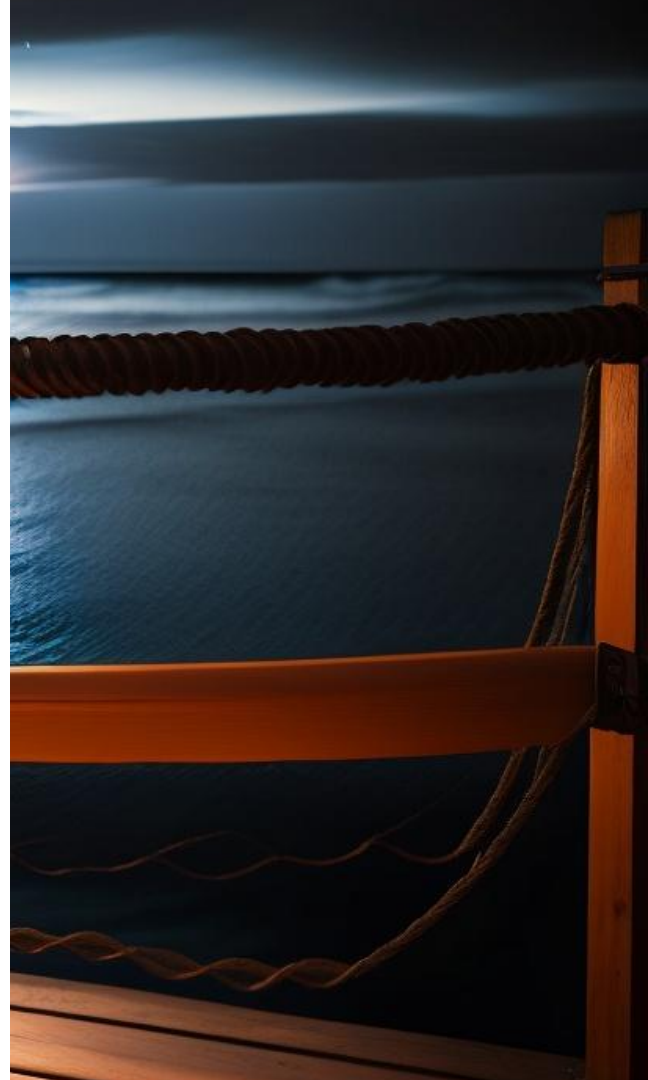
יוסף ניגב בחיפזון את הסכין הגדולה בחולצתו של הספן המת,

ממהר לנוס משם ולהיעלם בסיפון האחורי.

ומה יהיה על רחל?
מצפוננו היה קפוא כמו ליבו.
רק ניצוץ קלוש בקצה עיניו העיד על המתחולל במעמקי ליבו,
על נפשו המתייסרת מתוצאות שאינן בידיו.

הוא קפץ אל סירת ההצלה בדממה,
שפוף.

*

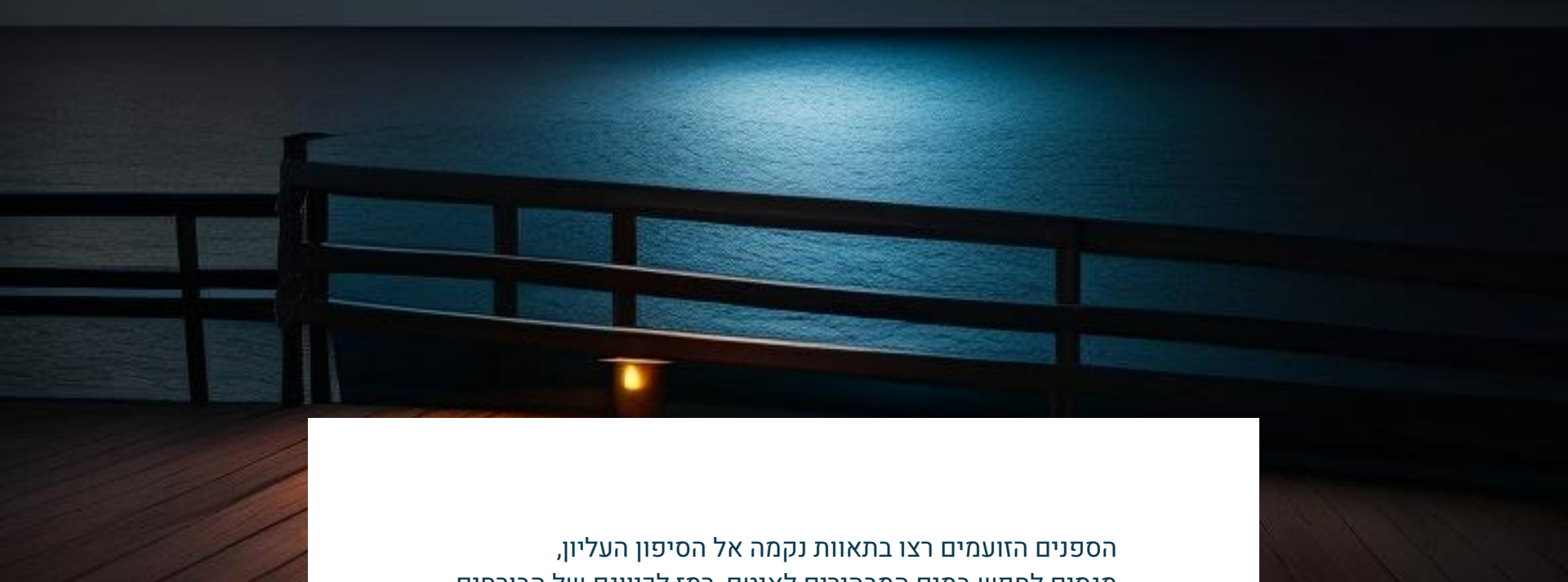

פרק אחת עשרה

בספינה הגדולה בערו לפידיים עוד שעה ארוכה.

רק כשעלה עמוד השחר,
הבין הקצין הראשון שהם מחפשים לשווא.
ספינת ההצלה הקטנה הותרה מספינת-האם,
וכל חפציו ואנשיו של הקפטן נעלמו באופן שיטתי מידי.

הספנים הזועמים רצו בתאוות נקמה אל הסיפון העליון,
מנסים לחפש במים המבהירים לאיטם, רמז לכיוונם של הבורחים.
אך הים, שקט ורגוע,
לא הכיל עבורם אף שובל בוגדני.

*

פרק שתיים עשרה

צללית כהה התקרבה באיטיות אל הדמות השפופה בירכתיים.
יוסף הדרוך הרים את עיניו במהירות.
אור פתאומי מציף אותן,
צובע בפניו עדינות מחודשת
שלא יכולה הייתה להיות בג'ו, מנהיג הפיראטים.

"רחל?!"

איך... הגעת לכאן?"

רחל התכווצה בחרטה.
"הייתי פה עוד לפניך."

"אבל חשבת שאני..."
יוסף בלע את רוקו.
לא מסוגל להעלות על דל שפתיו את תחושותיה,
שהתאימו כל כך לדמותו בספינה הגדולה,
אך לא התאימו כלל לאמת כפי שהיא והוא הכירו מאז ומתמיד.

"נכון, חשבתי".
אמרה רחל בקצרה.
"אבל אחר כך חשבתי עוד.
התנהגת אולי תמוה בספינה ההיא,
אבל ברור לי שזה לא היית אתה."

רגע שתקו שניהם.

"תודה."
אמר יוסף לבסוף.

והם שתקו עוד.

אחד המשרתים התקרב אליהם.
"קפטן, אה... יוסף,
אני חושב שהתרחקנו מספיק.
אתה רוצה לחכות שנגיע ליבשה?
זה ייקח רק עוד כמה שעות..."

"אף לא רגע אחד!"
יוסף קם ממקומו במהירות,
מסמן לרחל לבוא אחריו.

הם הלכו אחרי המשרת, כמעט רצו,
אל התא הפנימי.
ניגשים בחשש אל חבית עץ האלון הגדולה.

"יין?"
שאלה רחל בהיסוס.

"הרבה יותר מזה!"
הבטיח יוסף.
דמעות גדולות השתחררו מהקיפאון שאחז בו,
מטשטשות את ראייתו ומאטות את קצב פתיחת מכסה החבית.

המכסה נפתח בקול נקישה.

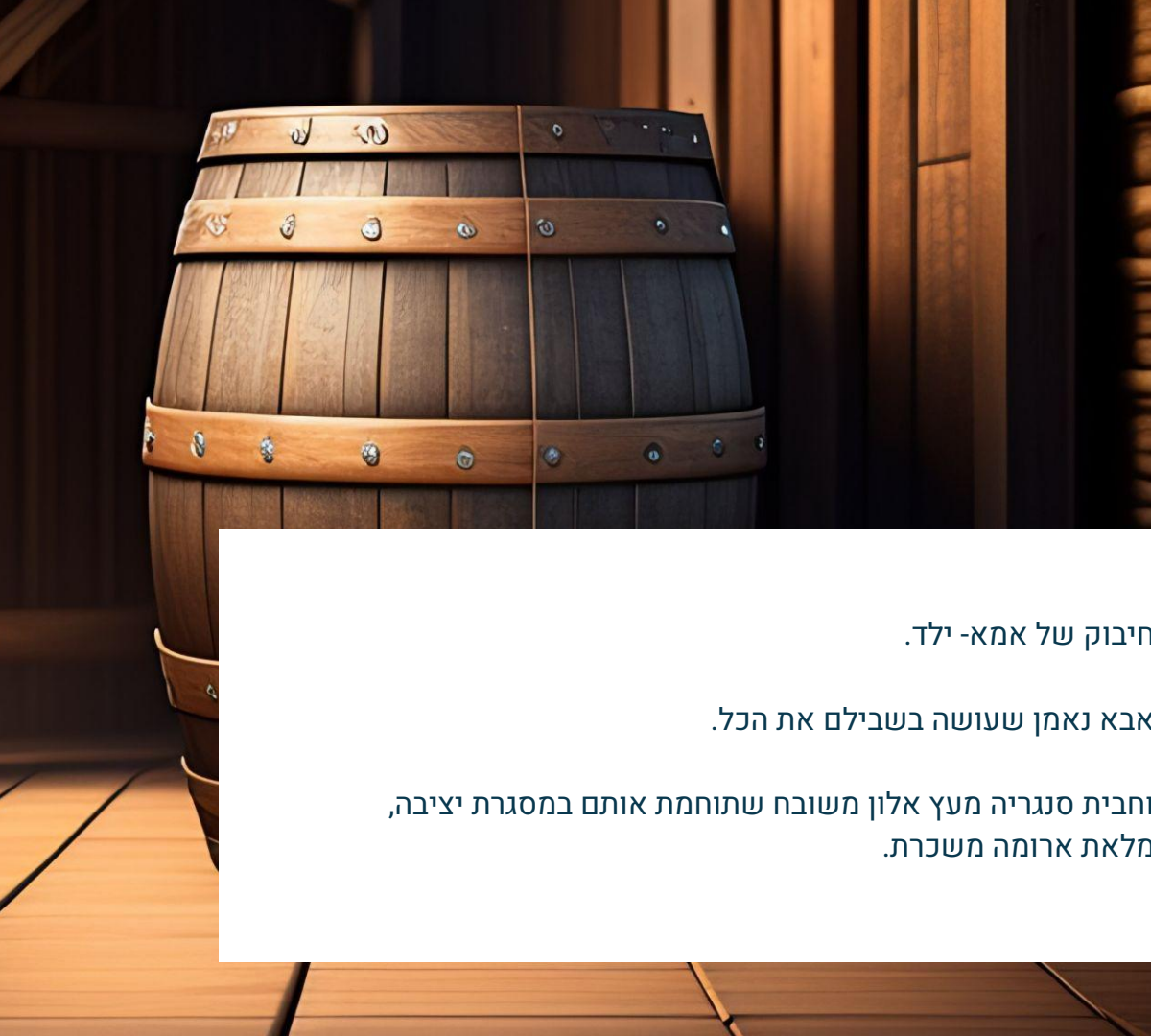
"שלמה?"

לחש יוסף ברכות, מושיט פנימה יד איתנה.

עיניה של רחל נפערו לגודל בלתי אנושי.
"שלמה?!!!"
דמעות פרצו כעת בלי שליטה גם מעיניה,
מעניקות תלת מימדיות חלומית
לתמונה היפה ביותר שלא העזה אפילו לדמיין.

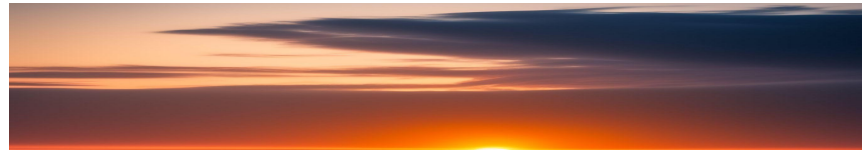

חיבוק של אמא- ילד.

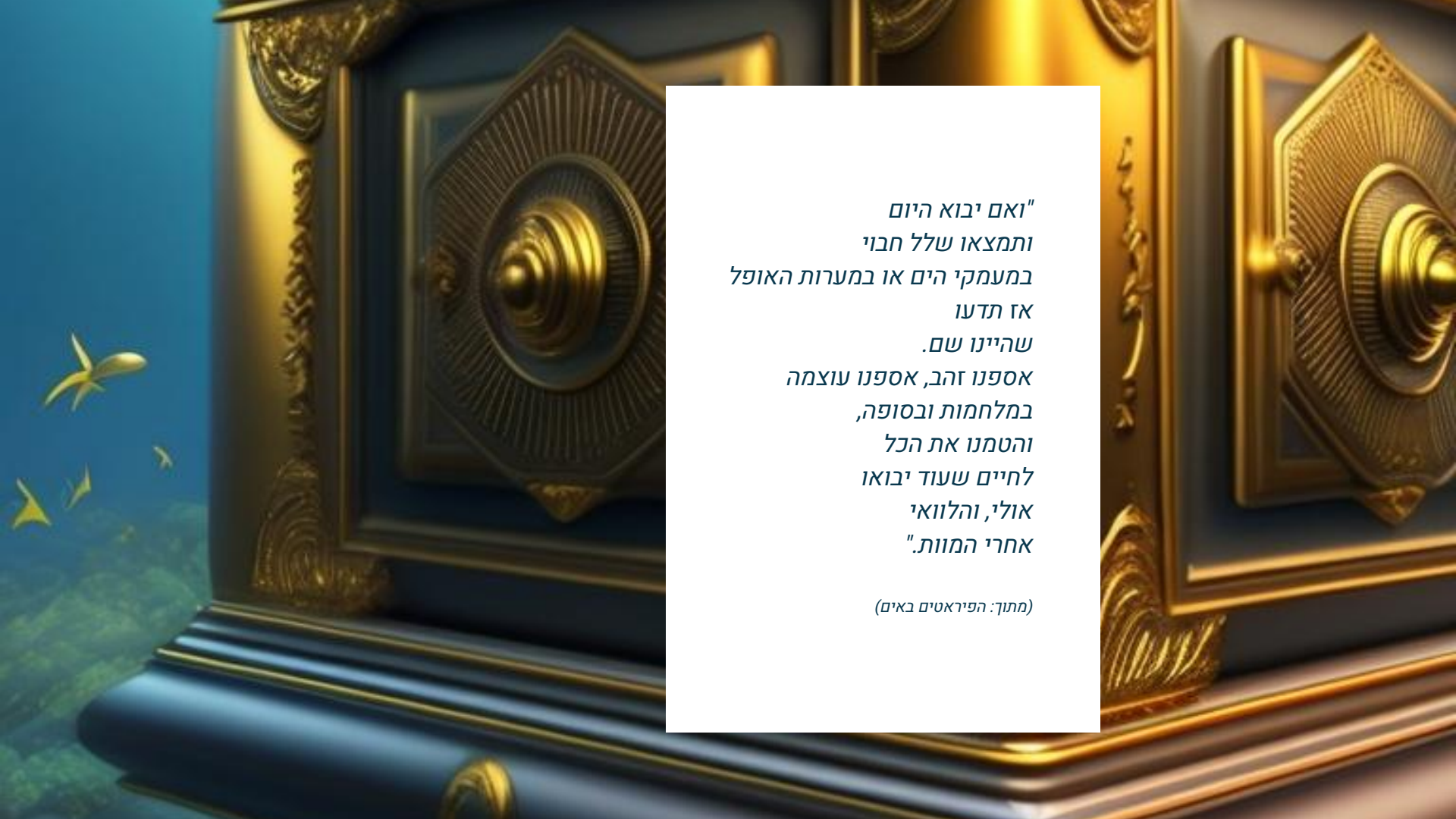
אבא נאמן שעושה בשבילם את הכל.

וחבית סנגריה מעץ אלון משובח שתוחמת אותם במסגרת יציבה,
מלאת ארומה משכרת.

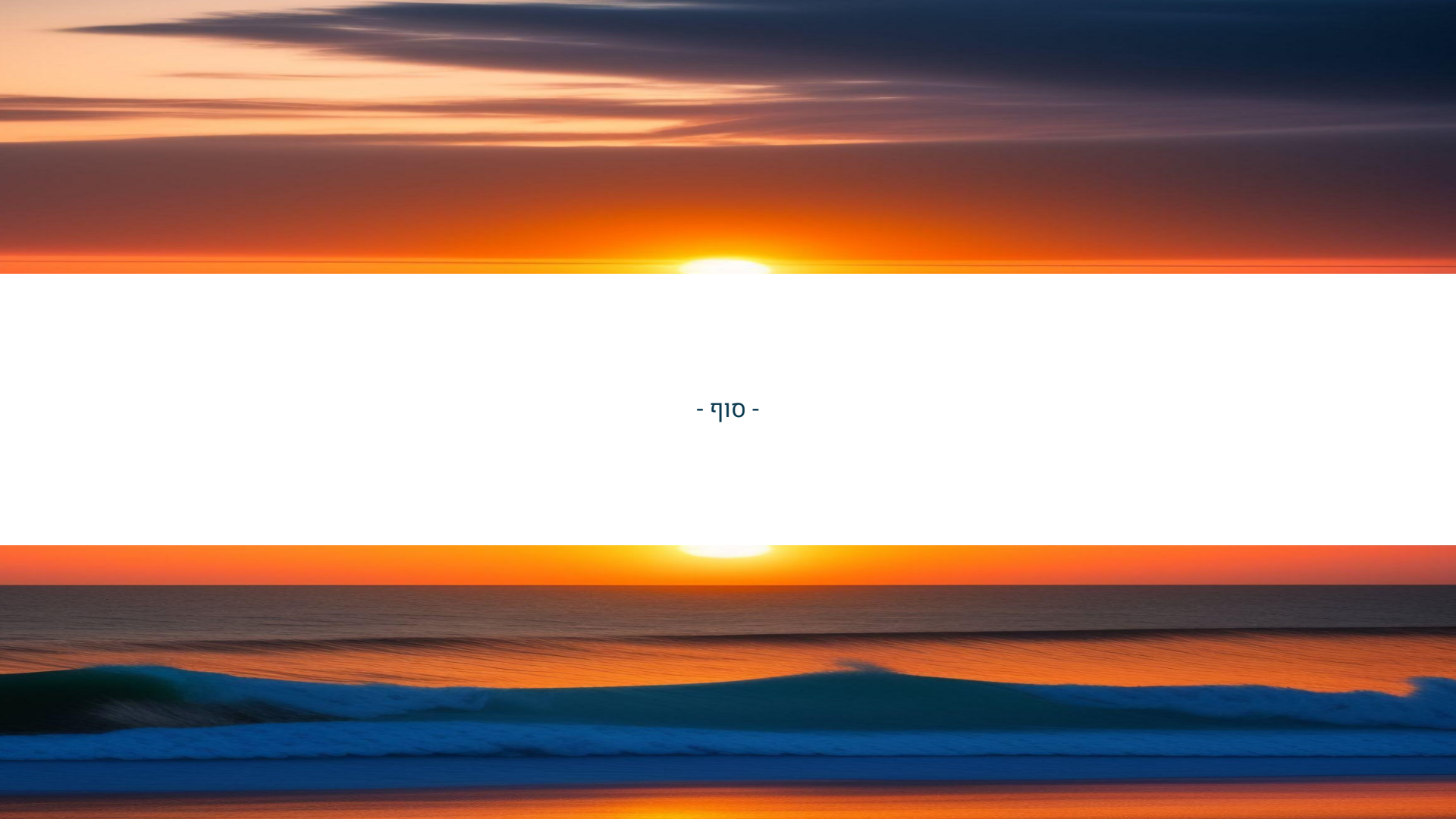
- כמעט סוף -

"ואם יבוא היום
ותמצאו שלל חבוי
במעמקי הים או במערות האופל
אז תדעו
שהיינו שם.
אספנו זהב, אספנו עוצמה
במלחמות ובסופה,
והטמנו את הכל
לחיים שעוד יבואו
אולי, והלוואי
אחרי המוות."

(מתוך: הפיראטים באים)

- ၅၁၀ -

אילה רובינפלד

businessstory.main@gmail.com

נכתב עבור אתגר בקהילת הסופרים. פרוג.
תמונות: lexica